Itallos dicimus vasa esse offertoria vitrea modum turrium facta, cum quibus in precipuis festis offerebant, quorum bacceinis in quibusdam locis habentur.

Passio sanctorum apostolorum Petri et Pauli. Require prologum in fine.

Igitur post resurrectionem et ascensionem domini nostri Ihesu Christi, beatus Petrus multas regiones et diversas naciones doctrina et miraculorum ostensione ad dei graciam convertebat. Cumque innumerabilis populus ad doctrinam eius confluerer, hostis humani generis hoc invidens, quendam magum nomine Symonem suscitavit. Qui magus dudum visis miraculis Petri, pecunia comparare voluit donum spirituale, qui se magnum et perpetualiter instantem esse dicebat, promittens eos qui sibi crederent prorsus dissolvi non posse. Hic etiam Petri cupiens evertere doctrinam, diem statuit in quo convenientibus turbis ad disputandum cum Petro presens adesset. Erat autem tunc Petrus apud Cesaream Stratonis. Igitur illucescente statuta die, Zacheus qui erat primus civitatis astitit Petro dicens: Tempus instat Petre ut procedas ad disputandum; turbe enim in medio atrii congregate te expectant, quorum in medio multo vallatus agmine consistit Symon. Tunc Petrus ut hec audivit, aliquos qui nec dum in fide erant perfecti secedere iubet, ceteros sic allocutus: Oremus fratres ut deus pater per filium suum per inestimabilem gloriam et misericordiam suam adiuvet me exeuntem pro salute hominum qui ab ipso creati sunt. Et cum hoc dixisset, oratione completa processit ad atrium domus in quo erat multitudo hominum prestolans eum. Cumque omnes cum summo silencio attentos videret, et magum in medio velut signiferum, hoc modo allocutus est eos. Pax vobis omnibus, qui parati estis dexteras dare veritati. Quicumque enim obedierint ei, videntur quidem sibi aliquid grande conferre deo, porro ipsi quod ab ipso donum summi muneris consequuntur, iusticie eius semitas incedunt. Propter quod et primum est omnium iusticiam dei regnumque eius inquirere: iusticiam quidem ut recte agere doceamur, regnum vero ut que sit merces posita laboris et paciencie noverimus. Bonis quidem eternorum bonorum in hiis est remuneracio; eis autem qui contra voluntatem eius egerint, pro meritis cuiusque gestis penarum digna restitucio. Hic ergo hoc est in presenti vita positos oportet nos cognoscere voluntatem dei, ubi et agendi locus est. Nam si quis velit antequam actus suos emendet de hiis requirere que non potest invenire, stulta et inefficax erit huiusmodi inquisitio. Tempus enim breve est et iudicium dei de gestorum causa agitur non questionum. Ideoque ante omnia hoc queramus, quid aut qualiter nos agere oporteat ut eternam vitam consequi mereamur. Mea ergo ista sentencia est sicut et vero prophete visum est, ut primum de iusticia requiratur, ab hiis maxime qui deum se nosse contendunt. Si ergo est aliquis inter nos qui habet sermonem edificacionis, proferat et audiatur, sed cum paciencia et quiete. Propter hoc enim in inicio salutacionis omnibus vobis optuli donum pacis. Ad hec Symon respondit: Nos pace tua opus non habemus. Si enim de pace et concordia agetur, ad inveniendam veritatem nichil proficere poterimus. Habent enim inter se pacem homines deo contrarii, et omnis nequicia inter se concordat. Et nos ergo ob hoc si convenimus ut pacis causa omnibus que dicuntur prebeamus assensum, nichil auditoribus conferemus, sed e contrario illusis eis nos ut amici discedimus. Ideo ergo abscisio non queres pacem sed magis pugnam, et si potes expugnare que affirmamus non queras amiciciam in tuis assercionibus contrariam. Hoc etiam te ante omnia scire volo, quia duobus inter se dimicantibus tunc erit pax cum unus succubuerit victus. Et Petrus: Quid times, ait, crebro audire pacem? An ignoras quia plenitudo legis est pax? Ex peccatis enim contenciones oriuntur et bella. Ubi autem peccatum non fit, pax in disputacionibus, veritas in operibus invenitur. Et Symon: Nichil argumenti continent verba tua. Quin ego potius ostendam virtutis et divinitatis mee potenciam, ut primus procidens ad-

ores me. Ego sum virtus prima, qui semper et sine inicio sum. Ego ingressus uterum Rachel natus sum ex ea ut homo, quo ab hominibus videri possim. Ego per aerem volavi, igne obtectus unum corpus effectus sum. Statuas inmobiles moveri feci, lapides panes feci, exanimatis corporibus animas restitui, de monte volatu transmeavi manibus angelorum sustentatus. Hec et plura maiora non solum feci sed adhuc facere me posse fateor, ut rebus ipsis probem omnibus quod sim filius dei stans in eternum, et credentes in me similiter in perpetuum stare faciam. Tua vero verba omnino frivola sunt, nec ullum potes opus ostendere virtutis, sicut et ille magister tuus a quo missus es, qui se ipsum non potuit liberare a supplicio crucis. Hoc quoque facere possum, ut volentibus me comprehendere non appaream, ut rursum volens a cunctis palam videar. Cumque hec et alia hiis similia blasphemie verba evomuisset Symon, Petrus respondit: Ex ipsis operibus que gessisti manifestus es omnibus deo contrarius; meus autem magister quod sit filius dei pene omnibus innotuit. Tu vero ut omnibus pateat quia sis magus et omni fallacia plenus, cum omni hac turba pergemus ad domum tuam. Hec autem Petro dicente, Symon blasphemiis et maledictis furere cepit, sedicione facta in populo non modica. Et Petrus ne quasi blasphemie causa secedere videretur, persistit inmobilis, et arguere eum vehemencius cepit. Tunc populus indignatus Symonem theatro electo extra ianuas domus repulit, quem unus tantummodo de turba secutus est. Facto autem silencio, Petrus alloqui populum hoc modo cepit. Pacienter fratres malos debetis sufferre, scientes quia deus cum possit eos in momento subvertere, patitur eos vivere ad prestitutam diem in qua de omnibus iudicabit. Quomodo ergo nos non paciemur quos patitur deus? Vos vero qui ad deum convertimini per penitenciam, genua flectentes dei misericordiam invocate. Ad cuius vocem omnis multitudo ad deum genua flexit. Et respiciens ad celum beatus apostolus cum lacrimis exoravit dominum pro eis, ut deus sua pietate suscipere eos dignaretur ad se confugientes. Completa oratione, precepit ut die postera maturius convenirent. Cumque omnes exissent, tum deinde secundum consuetudinem quievit. Mane autem facto, veniens quidam ex discipulis Symonis clamabat dicens: Obsecro te apostole, suscipe me miserum a Symone deceptum, cui ego velut celesti deo intendebam, propter prestigia que ab eo fieri mirabiliter videbam. Auditis enim sermonibus tuis cepi mecum revolvere opera eius pessima esse, ipsumque maleficum et impostorem. Nam cum foras exisset, ego eum solus subsecutus sum. Non dum enim ad liquidum impietates eius agnoveram. Qui autem vidisset me subsequentem se, beatum me dicens perduxit in domum suam. Et circa medium noctis ait ad me: Omnibus hominibus faciam te excellenciorem, si decreveris usque in finem perseverare mecum. Cui cum promisissem, exegit a me sacramentum perseverancie. Eoque accepto, imposuit super humeros meos polluta quedam et execrabilia secreta sua ut portarem, et secutus est me. Ubi vero ventum est ad mare, navigium quod forte aderat ingressus sumpsit a cervicibus meis quod portare me iusserat, et paulo post egressus nichil extulit, certum quod in mare demersisset. Rogabat ergo me ut cum ipso proficiscerer dicens: pergo Romam, quoniam ibi placiturum ut deus putetur, et divinis publice honoribus donetur. Tunc inquit omnibus diviciis te replebo, si huc redire placuerit pluribus fultum ministeriis remittam. Hec ego audiens, nichil in eo secundum hanc professionem videns, sed magum et deceptorem intelligens dixi: Queso te ignosce mihi, quia pedes doleo, et propterea Cesaream ire non valeo. Preterea est mihi uxor, sunt parvuli, quos relinquere omnino nequeo. At ille hec audiens et ignavie me incusans, profectus est Romam dicens: Cum audieris quanta in gloria in urbe Roma pervenit, dolebis quod me dimiseris. Postquam sic divisi sumus, ego confestim dei misericordia ductus ad te cucurri, deprecans ut me suscipias in penitenciam, quia vere deceptus sum. Cum hec dixisset is qui a Symone recesserat, beatus apostolus iussit eum residere in atrio. Procedens autem ipse et turbas videns multo plures quam in preteritis diebus, stetit in loco solito et ostendens eis illum

qui veteres advenat ait. Iste est quem videtis paulo ante venit ad me
de symonis actibus nuntians. quomodo ipsum sceleris sui officinam pro
iecerit in profundum. non quasi penitentia ductus. sed metuens ne deprehensus
publicis subiaceret legibus. Hec dicente apostolo. populus videns homi
nem qui venerat a symone stupebat. Igitur petrus a cesarea di
gressus tripolim venit. Et ingressus domum maronis. vidit lo
cum aptum ad disputandum. Ut autem vidit turbam velut ingentis flu
vii inundasse lenem meatum. ascendens super basem quandam que
forte iuxta horti parietem stabat. primum religionis more populum
salutavit. Quidam autem ex hiis qui aderant et multo tempore a demo
nibus fuerant fatigati. in terram proruunt. obsecrantibus spiritibus inmundis
ut vel uno die indulgeretur eis in obsessis corporibus permanere. Quos
petrus increpans statim iussit abscedere. et sine mora discesserunt. Post
hos alii longis afflicti languoribus rogabant petrum ut reciperent
sanitatem. Pro quibus se supplicaturum domino populo pollicetur. cum
prius sermo doctrine fuisset expletus. Sed statim ut promisit. lan
gores resoluti sunt. et iussit eos seorsum residere cum hiis qui a demonibus
fuerant curati quasi post laboris fatigationem. Petrus autem egressus
a tripoli pergebat antiochiam. et venit ad insulam antharadum nomine ubi
erant in ede quadam columpne vitree mire magnitudinis. Ad quas
contuendas cum multi abissent cum petro. et petrus miraretur eas egressus
est pro foribus. vidit mulierculam quandam stipem ab introeuntibus
deposcentem. Quam attentius considerans ait. Dic mulier. quod tibi membrum
corporis deest. quod huic iniurie te subiecisti ut stipem petas. et non
potius manibus tuis quas a deo accepisti operans cibum queras. At
illa suspirans ait. Utinam in manibus essent. que moveri possent.
Nunc autem species tantum servata est manuum. Nam ipse sunt mortue.
et meis morsibus debiles et sine sensu reddite. Tunc apprehensis petrus
manibus eius sanavit eas. Erat hec mulier mater clementis. a quo
et in eodem loco cognita est. Hanc per virtutem petri et alios filios recepit
faustinum et faustum. qui mutatis nominibus aquila et niceta appellaban
tur. et virum suum faustinianum qui multo ab ea tempore fuerant se
parati. Et cum vellent navigare greco in insulam. mater ait ad cle
mentem. Fili dulcissime. rectum est ut valedicam mulierem que me
suscepit. Erat enim egens. et paralitica iacens in lecto. Quibus audi
tis petrus et omnes qui audierant mirati sunt. ad bonitatem et pruden
tiam femine. Et continuo iussit petrus adire quosdam. et deferre
mulierem in lecto ut iacebat. Cumque fuisset allata et in medio tur
be astantis collocata. in conspectu omnium petrus ait. Si veritatis
ego sum preco. ad confirmandam fidem horum omnium qui assistunt ut sciant
et credant quia unus est deus qui fecit celum et terram. in nomine ihesu christi
filii eius surgat hec mulier. Et statim ut hec petrus dixit sur
rexit mulier sana. et procidit ad pedes petri. atque amicam suam
ac familiarem osculis petens gratias deo referebat. Hiis expletis
volente petro ire ad hospitium. dominus domus ait ei. Turpe est et im
pium tales ac tantos viros permanere in stabulo. cum ego pene omnem
domum vacantem habeam. lectosque stratos quamplurimos. et que
necessaria sunt parata. Sed petro contradicente uxor patris fami
lias una cum liberis suis prostravit se ante eum. et exorabat di
cens. Obsecro te. mane apud nos. Sed nec sic quidem adquiesce
bat petrus. donec filia eorum que vocabatur ab inmundo spiritu
tempore multo vexata et catenis vincta. que fuerat intra
conclave clausa. effugato a se demone et hostiis patefactis
cum catenis suis veniens procidit ad pedes petri dicens.
Rectum est michi domine ut agas hodie hic salutaria mea. et
non contristes me neque parentes meos. Petro autem requiren
te catenarum sermonumque eius causam. parentes preter spem
leti effecti de filie sanitate et velut stupore quodam attoni
ti ipsi quidem dicere nequeunt. astantes autem familie aiunt.
Hec a septimo etatis anno demone temptata omnes qui
accedere temptassent ad eam. scindere dilaniare morsibus etiam

discerpere conabatur. et hoc per viginti annos usque ad presens tempus
numquam destitit. nec ab aliquo potuit curari. sed nec accedere
quidem quisquam valebat ad eam. Multos enim inutiles reddidit.
alios et perimit. Viribus enim viris validior erat. sine dubio virtute
demonis usa. Nunc autem ut vides ex presentia tua demon qui
dem fugit. ostia vero que summo cum munimento clausa fuerant
aperta sunt. et ipsa sana stat ante te. rogans ut diem salutariorum suorum
letum et sibi et parentibus eius facias. et maneas apud eos. Hec cum
ita unus ex famulis enarrasset. ipse etiam catene de manibus eius
ac pedibus fuissent sponte resolute. petrus certus quod per ipsum
sanitas hec reddita sit puelle. adquievit ut maneret in domo
patris eius. Post hec autem petrus romam veniens. multas turbas populorum
ad fidem domini nostri ihesu christi predicatione sua convertit. Inter omnia castita
tis gravamen pectoribus eorum inserebat. adhortans credentes in christo ut
pudice et continenter se gererent. Magis itaque exarserat pudici
tie amor. cum iam pleraque femine munda corpora a commixtione viri
servare cupiebant. ita ut etiam agrippina et Nicaria et Eufemia
et Dienes castitati se devoverent. que erant concubine agrippe. Pos
tea enim quam crediderunt in christum. nullomodo ei ad obsequium concubitus
adquiescere decreverunt. confortate a domino ihesu christo. Videns autem
agrippa prefectus quod petri doctrinam secute sunt. et libidinem eius unani
miter spreuissent. cepit eis indicere minas nimias. eo quod et ipsas
incendio concremaret. et petrum supplicio interficeret. Sed num
quam potuit ad inquinamentum commixtionis inflectere. que apostolico
sermone fundate erant. Dixerunt namque ad invicem. Melius est nos
vel pene pro castitate succumbere. quam christum cui castimoniam
devovimus recusare. Indignabatur itaque prefectus in apostolum et
fremebat dentibus super eum querens occasionem ut eum potuisset
occidere. Interea post hec in conventu senatus. surrexerunt qui
dam senatores qui et dixerunt. Suggerimus amplitudini vestre
nobiles viri. quod ad perversionem urbis omne petrus connubia di
vortiis mancipat. Uxores nostras a nobis omnino disiunxit. et nes
cio quam nobis novam et inauditam legem induxit. Et hec dicentes
incitabant etiam alios ad tumultum et appellationem. Tunc agrippa gra
tulatus est. quia quod optabat petro sub occasione invenit.
Ad symon magus qui diutius illusionibus demonum seductus ani
mum obtinuerat. ut cum salutis sue periculo utrique custodem
remota ambiguitate confideret. adversari cepit apostolo. Sed
petrus apostolus vanitates eius et flagicia universa detegebat. quia veri
tatis lux et ubi divini claritas que obscuritatem hominum nequaquam obfu
scat. tocius mendacii caliginem de humanis mentibus discussis
per apostolum ignorantie tenebris effugabat. Tunc symon magus
veri luminis fulgore percussus. cecitatem continuo male sane mentis
incurrit. quippe qui iam in iudea per apostolum petrum de hiis que ge
rebat sceleribus convictus transmarinam ingressus est fugam. Itaque
in aliis terrarum partibus petri erat expertus potentiam. tamen presumpsi
ens romam ausus est se iactare quod posset mortuos suscitare. Ipso
tempore erat quidam defunctus adolescens nobilis. propinquus ce
saris Neronis. Ubi cum multa turba propinquorum advenisset.
sciscitabatur secum si esset aliquis qui posset mortuum suscitare.
Celeberrimus scilicet tunc petrus in hiis operibus habebatur. sed apud
gentiles nulla huiusmodi firmabatur fides. Dolor tamen exegit
inquiri remedium. Perventum est ad petrum. Fuerunt quidem qui
etiam symonem accersiendum putarent. et uterque affuerunt. Tunc
petrus ait ad eos. ut symon quia de sua se iactabat potencia
si posset mortuum suscitaret. si ille se nequivisset si non defu
turum ut christus opem ferret defuncto. Symon vero qui putabatur
apud gentiles magne esse potencie condicionem interposuit.
ut si ille mortuum suscitaret petrus occideretur. qui tante po
testati verbis audacibus lacessiendo irrogasset iniuriam. si vero
illo nichil agente petrus mortuum suscitasset magus sentencie

que in apostolo data fuerat subiaceret. Talis cum esset inter secta certamina, quievit Petrus. Exorsus Symon accessit ad lectum defuncti, et cantare atque murmurare diu carmina cepit. Visum est autem circumstantibus caput agitare defuncti. Clamor gentilium ingens extollitur, quod iam viveret, quod iam cum Symone loqueretur. Ira et indignatio in Petrum ex omnium cepit, eo quod esset ausus se tante potestati conferre. Tunc sanctus Petrus fieri silentium postulavit et ait ad eos: Si vivit defunctus, loquatur; si suscitatus est, surgat, ambulet, fabuletur. Fantasma hoc non veritas est quod cernitis, commotum esse caput defuncti. Denique, inquit, separetur magus a lectulo, et ad plenum figmenta diaboli denudantur. Abducitur Symon a lecto, sine ulla spe vite manet defunctus immobilis. Astitit Petrus a longe et in terra se orationi paulisper intendens cum magna voce ait: Adolescens, tibi dico, surge; sanet te dominus noster Ihesus Christus. Et statim surrexit adolescens et locutus est et ambulavit; et dedit eum Petrus viventem matri sue. Et cum vellet populus Symonem magum lapidare, ait Petrus: Satis est ad penam eius quod se agnoscit in suis artibus superatum. Vivat et regnum Christi crescere videat ubi invitus. Torquebatur magus et apostolica perculsus gloria discedit, seque ab omni excitat carminum suorum potencia. Factum est autem eodem tempore ut Paulus apostolus vinctus ab Iherosolimis mitteretur Romam. Cumque venisset, accesserunt ad eum Iudei dicentes: Nostram fidem in qua natus es, ipsam defende. Non est enim iustum ut qui cum sis hebreus ex hebreis veniens, gentium te magistrum iudices, et incircumcisorum defensor factus tu cum sis circumcisus fidem circumcisionis evacues. Cum igitur Petrum videris, suscipe contra eius doctrinam, quia omnem observationem nostre legis evacuavit. Exclusit sabatismum et neomeniam et legitimas ferias exinanivit. Quibus Paulus respondit: Me iudeum esse et verum iudeum hinc poteritis advertere. Nam sabati die requievit ab omnibus operibus suis deus. Nos habemus patres et patriarchas et legem. Quid tale predicat Petrus in regno gentium? Sed et si forte aliquam voluerit introducere novam doctrinam sine conturbatione et invidia et sine strepitu nuntiate ei ut nos videamus, et in vestro conspectu illum ego convincam. Quod si forte doctrina eius veri testimonium ex hebreorum libris munita docetur, nos decet omnes obedire ei. Hec et his similia dicente Paulo, perrexerunt Iudei ad Petrum et dixerunt ei: Paulus ex hebreis venit, rogat ut venias ad eum, quoniam hii qui eum adduxerunt dicunt non eum posse dimittere ut videat quem vult antequam cesari insinuent. Audiens hec Petrus gaudio gavisus est magno, et statim exurgens perrexit ad eum. Videntes autem se pre gaudio fleverunt, et in amplexibus suis diutissime morati sunt ac mutuo lacrimas fuderunt. Cumque Paulus illi omnem textum suorum casuum indicasset, et Petrus dixisset illi quas Symonis magi pateretur insidias, abscessit Petrus ad vesperum, mane die altera reversurus. Cumque aurora diei daret initium, ecce Petrus adveniens invenit multitudinem iudeorum ante fores Pauli. Pervenerunt autem Romam Lucas a Galatia et Titus a Dalmatia. Quos videns Paulus letatus est valde, et conduxit sibi horreum publicum extra urbem, ubi cum his et aliis fratribus de verbo vite tractaret. Cepit interea colligere multitudinem maximam. Adiciebantur quoque per eius fidem multe anime operante gratia dei, ita ut per totam urbem sonus predicationis ac sanctitatis ipsius fieret, et exiret fama per universam circa regionem de illo. Iam enim admodum innotuerat orbi Romano signis et prodigiis et doctrina multa atque mirabili sanctitate. Concursus quoque multorum de domo cesaris fiebat ad eum credentium in dominum Ihesum Christum, et augebatur cotidie fidelibus gaudium magnum et exultacio. Sed et institutor imperatoris Sene[ca] tanta ab eo est ille amicitia copulatus

videns in eo divinam scientiam ut se a colloquio illius temperare vix posset, quatenus si ore ad os illum alloqui non valeret, frequentibus datis et acceptis epistolis ipsius dulcedine et amicali colloquio atque consilio frueretur; et sic eius doctrina agente spiritu sancto multiplicabatur et amabatur, ut licite iam doceret et a multis libentissime audiretur. Disputabat siquidem cum ethnicorum philosophis et revincebat Iudeos. Unde et plurimi illius magisterio manus dabant. Nam et scripta illius quidam magister cesaris coram eo relegit, et cunctis admirabilem reddidit. Senatus etiam de illo alta sapiebat. Erat autem inter Iudeos et gentiles christianos infinita contencio. Iudei enim dicebant: Nos genus electum, regale, amicorum dei Abrahe, Ysaac et Iacob et omnium prophetarum, cum quibus locutus est deus, quibus ostendit mirabilia magna et secreta sua. Vos autem ex gentibus nichil in semine vestro magnum, nisi ydolis et sculptilibus inquinati et execrabiles extitistis. Hec et his similia dicentibus Iudeis, gentiles respondebant dicentes: Nos mox ut cognovimus veritatem, reliquimus errores nostros et secuti sumus deum. Vos itaque et paternas veritates vidistis et prophetarum signa vidistis et legem accepistis et inimicos vestros in mari demersos vidistis, et columpna vobis nubis per diem apparuit et ignis per noctem, et manna vobis de celo data est, et de petra vobis aque fluxerunt. Post hec autem omnia idolum vobis vituli fabricastis et adorastis sculptile. Nos autem nulla signa videntes credimus deum hunc esse quem vos non credentes dereliquistis. Hec et his similia eis contendentibus dixit Paulus apostolus: Non debetis has contenciones inter vos suscipere, sed hoc magis contendite quia cum complesset deus promissa sua que iuravit ad Abraham patrem nostrum, quod in semine eius hereditarent omnes gentes. Non est enim personarum acceptio apud deum. Quicumque in lege peccaverunt, secundum legem iudicabuntur; qui vero sine lege deliquerunt, sine lege peribunt. Est enim in humanis sensibus tanta sanctitas, ut bona laudet naturaliter et puniat mala, que inter se invicem cogitaciones aut accusantes puniat aut remuneret excusantes. Hec et his similia Paulo dicente factum est ut mitigarentur Iudei et gentiles, sed principes Iudeorum insistebant. Petrus vero his qui eum arguebant quod sinagogis eorum interdiceret dixit: Audite fratres, secundum spiritum promittentem patriarche David quod de fructu ventris eius poneret super sedem suam. Hunc ergo cui dixit pater de celo: Filius meus es tu, ego hodie genui te, hunc crucifixerunt per invidiam principes sacerdotum. Ut impleret autem redemptionem necessariam seculo, permisit se hec omnia sustinere, ut sicut ex costa Ade fabricata est Eva, sic ex latere Christi in cruce positi fabricaretur ecclesia, que non habet maculam neque rugam. Hunc deus aditum aperuit omnibus filiis Abrahe, ut sint in fide ecclesie et non in infidelitate synagoge. Convertimini ergo et intrate in gaudium patris vestri Abrahe, quia quod promisit deus adimplevit. Unde et propheta canit: Iuravit dominus et non penitebit eum: tu es sacerdos in eternum secundum ordinem Melchisedech. Sacerdos in cruce factus est, cum hostiam sui corporis et sanguinis pro omni seculo sacrificium obtulit. Hec et his similia dicentibus Petro et Paulo, pars maxima populorum credidit, et pauci fuerunt qui et ipsi emulata fide non tamen possent eorum negligere monita vel precepta. Videntes autem maiores synagogarum gentium pontifices sibi per predicationem eorum finem specialiter fieri, egerunt hoc ut sermo eorum in murmurationem populi veniret. Quadam denique die cum Paulus doctrine inserviens circa vesperam in cenaculo Tyriorum turbas alloqueretur, quidam Patroclus delitiosus et pincerna regis, ipsius se subducens aspectibus, abiit ad horreum ubi Paulus hospitabatur, ut audiret documenta vite perpetue. Invitatus enim ad hoc et animo iam ductus fuerat a consodalibus suis, et cesaris amicissimus, qui de eius familiari obse

quo pauli monita sectabantur. Sed cum pre multitudine populi ad eum introire non posset, ascendit ad fenestram excelsiorem et secus eam sedit, ut verbum dei commodius posset audire. Desiderabat namque fervente animo pauli sermonibus refici. Sed cum paulus in longum protraxisset sermonem et iuvenis somni pondere fatigaretur, diaboli maligni invidia dolens super dilectionem verbi dei et ipsius apostoli quam studiosus adolescens habebat, fecit iuvenem paululum dormitare, cadensque de fenestra satis excelsi cenaculi spiritum exalavit. Quod mox neroni revertenti a balneo fuerat nuntiatum, qui multa frequentia dilectum sibi iuvenem requirebat. Et contristatus est rex usque ad animam super morte patrocli. Statuit quoque alium pro eo ad vini officium ut ei porrigeret poculum. Paulus vero cognoscens per spiritum quod gestum fuerat, dixit ad plebem: Viri fratres, invenit locum malignus ut vos temptaret, sed dominus ihesus christus morte solutus eius nequitiam convertit ad suam gloriam. Ite ergo foras, et invenietis iuvenem cesaris delicatum ex alto cecidisse, etiam nunc iacere exanimem, quem levantes ad me huc afferre satagite. Illi vero concito gradu pergentes, confestim iuvenem mortuum attulerunt. Mirabantur autem turbe, quomodo paulus rem gestam exordine cognovisset sibi nemine nuntiante. Dixit itaque paulus ad turbas: Nunc est fides vestra parebit erga dominum ihesum christum. Tempus est enim ut semen vite eterne in bonam terram [illegible] centuplicata satione fructificet. Accedite ergo plena fide ad dominum deum nostrum et deprecemur illum ut restituatur anima eius in istius iuvenilis cadaver. Vivat que melius quam vixisset. Et cum ingemuissent universi, pendentes orationi, ait paulus: Adolescens patrocle surge, et narra quanta tibi fecerit deus. Qui statim surrexit et cepit glorificare deum qui dedit potestatem tale hominibus. Dimisit quoque illum paulus cum ceteris qui erant ex domo cesaris, et abibant letantes et gaudentes in domino qui facit voluntatem timentium se et deprecationes eorum exaudit. Cum autem lamentaretur nero patroclum et in mensitate absorberetur tristicie, dixerunt circumstantes ad cesarem: Noli domine magnanimitatem vestram gravare molestia super morte adolescentis. Nam vivit, et adest pro foribus. Cesar quidem cum audisset patroclum vivere, quem paulo ante didicerat mortuum, expavit corde et recusabat eum introire et astare suo conspectui. Sed dum persuasum illi fuisset ab amicis conpluribus, iussit eum introire. Et videns eum incolumem et nulla mortis signa habentem obstupuit, et ait ad eum: Patrocle vivis? At ille respondit: Cesar vivo. Nero dixit: Quis te fecit vivere? Tum [illegible] patroclus exhilaratus corde et accensus calore fidei dixit: Dominus ihesus christus rex omnium seculorum. Et nero conturbatus de nomine virtutis dei dixit ad iuvenem: Ille ergo debet regnare in secula et resolvere omnia regna mundi? Patroclus ait: Etiam cesar. Destruet omnia regna que sub celo sunt, et universa que sub celo sunt serviet ei, et ipse est solus rex regum et dominus dominantium. Nero autem dedit ei alapam dicens: Ergo militas illi regi? Et patroclus exultans ait: Etiam. Nam ipse excitavit me a mortuis. Tunc Barnabas et Iustus et quidam pauli et Arion capadocius et Festus galata qui erant ministri cesaris et ei iugiter assistebant, dixerunt neroni: Cur cesar recta sapienter et prudentissime atque veracissime respondentem percutis iuvenem? Nam et nos illi militamus regi invicto domino nostro ihesu christo. Nero autem cum audisset uno sensu eodemque sermone dicere illos invicto regi militare, retrusit eos in carcere, ut nimium eos torqueret quos nimis ante amaverat. In ipsis autem diebus,

petrus finem vite sue sibi imminere presensit. In conventu fratrum positus apprehensa clementis manu ac repente consurgens, in auribus totius ecclesie hec protulit verba: Audite me fratres et conservi mei, quia sicut edoctus sum ab eo qui misit me domino et magistro ihesu christo, dies mortis mee instat. Clementem hunc episcopum ordino, cui soli mee predicationis et doctrine cathedram credo, qui mihi ab initio usque ad finem comes in omnibus fuit, et per hoc veritatem totius mee predicationis agnovit. Qui in omnibus temptationibus meis socius extitit fidelis perseverans, quem pre ceteris expertus sum deum colentem, homines diligentem, castum, discendi studiis deditum, sobrium, benignum, iustum, patientem, scientem ferre non nullorum etiam ex his qui in verbo dei instruuntur iniurias. Propterea quod ipsi trado a domino mihi datam potestatem ligandi et solvendi, ut de omnibus de quibuscumque decreverit in terris, hoc decretum sit et in celis. Ligabit enim quod oportet ligare et solvet quod expedit solvi. Et hec cum dixisset, manum ei imposuit eumque in cathedra sua sedere conpulit, multum eum instruens qualiter aut ecclesiam sibi commissam regeret aut oves susceptas aleret. Tunc symon magus ingressus est ad neronem et dixit ei: Audi me bone imperator. Ego sum filius dei qui de celo veni. Usque modo petrum qui se dicit apostolum solum patiebar, nunc vero geminatum est malum. Paulus denique qui et ipse eadem docet et contra me sentit, simul dicitur cum eo predicare. Unde constat, quia nisi de interitu eorum cogitaveris, regnum tuum stare non poterit. Tunc nero sollicitudine cumulatus festinanter ad se eos iussit adduci. Alia autem die cum introisset ad neronem symon magus et apostoli christi petrus et paulus, symon dixit: Hi sunt discipuli illius nazareni, quibus iam non sit bene, ut sint de plebe iudeorum. Nero dixit: Quid est nazarenus? Symon dixit: Est civitas que semper adversam nos fecit. Hec nazareth dicitur, ex ipsa enim fuit magister eorum. Nero dixit: Deus omnem hominem monet et diligit; tu quare eos persequeris? Symon dixit: Istud enim hominum genus, qui totam iudeam pervertit, ne mihi crederet. Nero ad petrum ait: Perfidi estis ut gens vestra. Tunc petrus ad symonem ait: Omnibus prevalere potuisti symon, me autem numquam. Ipsos autem quos deceperas, per me deus de suo errore revocavit. Et cum expertus sis quod me superare non possis, miror qua fronte in conspectu regis te iactas et putas per artem tuam magicam christi discipulos superare. Nero dixit: Quis est christus? Petrus dixit: Hic est quem hic symon magus se affirmat esse. Hic autem est homo nequissimus et opera eius diabolica. Si autem vis scire o bone imperator que sint in iudea de isto, accipe litteras pontii pilati missas ad claudium, et ita cognosces omnia. Nero autem iussit eas accipi et in suo conspectu recitari. Pontius pilatus claudio suo salutem. Nuper accidit et quod ipse probavi, iudeos per invidiam se suosque posteros crudeli condempnatione punisse. Denique cum promissum haberent patres eorum quod deus illis eorum mitteret de celo sanctum suum, qui eorum rex merito diceretur, et hunc se promiserit per virginem missurum, ad terras hebreorum deus cum esset, cum vidissent eum cecos illuminasse, leprosos, paraliticos curasse, demones ab hominibus fugasse, mortuos suscitasse, etiam imperasse ventis, ambulasse siccis pedibus super undas maris, et multa alia mirabilia fecisse, cum omnis populus iudeorum dei filium hunc esse diceret, invidia contra eum passi sunt principes sacerdotum et tenuerunt eum, et michi tradiderunt, et alia pro aliis michi mentientes dixerunt istum magum esse et contra legem eorum agere. Ego autem credidi ita esse, flagellatumque tradidi illum arbitrio eorum. Illi vero crucifixerunt eum, et sepulto custodes adhibuerunt. Ille autem militibus meis custodientibus die tercio resurrexit. In tantum autem exarsit iniquitas eorum, ut darent eis pecuniam dicentes: Dicite quia discipuli eius corpus ipsius rapuerunt. Sed cum accepissent pecuniam, quod factum fuerat tacere non potuerunt.

Nam et illum resurrexisse testati sunt et a iudeis pecuniam accepisse. Hec
ideo ingessi: ne quis aliud mentiatur. et extremis credendum putet men-
datiis iudeorum. Cumque perlecta fuisset epistola, nero dixit. Dic mihi petre.
Ita per illum gesta sunt omnia. Petrus dixit. Ita. Non fallor. Sic enim
est bone imperator. Hic symon plenus mendaciis et fallaciis circum-
datus: putat se quod homo est etiam hoc esse quod deus est. In xpisto enim est omnis
uictoria summa et per deum et per hominem quem assumpsit et illa ma-
iestas incomprehensibilis per hominem hominibus dignata est subuenire.
In isto autem symone sunt due substantie hominis et diaboli. qui per homi-
nem conatur homines inpedire. Symon dixit. Miror te imperator
hunc te alicuius momenti existimare hominem inperitum. piscatorem
mendacissimum. et nec in uerbo nec in genere nec in aliqua preditum
potestate. Sed ne diutius hunc patiar inimicum. mox precipiam angelis
meis ut ueniant et uindicent me de isto. Petrus dixit. Non
timeo angelos tuos. illi autem habent me timere in uirtute et con-
fidentia huius xpisti domini mei. quem te esse mentiris. Nero dixit. Non
times symonem. qui diuinitatem suam rebus affirmat. Petrus
dixit. Si diuinitas in eo est. qui cordis rimatur archana. dicat nunc
mihi quod cogito quod facio. Quam cogitacionem meam antequam hic mentiatur
prius tuis auribus insinuo. ut non audeat mentiri que cogito.
Nero dixit. Accede huc. et dic mihi quod cogites. Petrus dixit. Iu-
be mihi panem ordeaceum afferre. et occulte dari. Cumque hoc iussum
fuisset occulte dari petro. petrus dixit. Dicat quid cogitatum
quod dictum. quod ue sit factum. Nero dixit. Vis ergo ut credam quia sy-
mon ignoret qui et mortuum suscitauit. et se ipsum post diem ter-
cium representauit. et quecumque dixi ut faceret fecit. Petrus dixit.
Sed coram me non fecit. Nero dixit. Sed me astante hec omnia
fecit. Nam et angelos iussit ad se uenire de celo. et uenerunt. Petrus
dixit. Ergo si quod maximum est fecit. quare quod minimum est non facit.
Dicat quod cogitem. Nero dixit. Quid dicis symon. Ego me inter
uos non conuenio. Symon dixit. Petrus dicat quid cogitem. Petrus
dixit. Quod cogitat symon. me scire docebo dum fecerit que co-
gitauerit. Symon dixit. Hoc scias bone imperator. quia cogitacio-
nes hominum nemo nouit nisi unus deus. Ceterum petrus mentitur. Pe-
trus dixit. Tu ergo filium dei te dicis. dic quid cogitem quod fecerim.
Modo occulte si potes exprime. Petrus autem benedixerat panem
quem acceperat et fregit. et dextera atque sinistra manica collega-
uerat. Tunc simon indignatus quod dicere non posset secretum apostoli
exclamauit dicens. Procedant canes magni. et deuorent eum
in conspectu cesaris. Et subito apparuerunt canes mire magni-
tudinis. et impetum fecerunt in petrum. Petrus uero extendens manus
in orationem. ostendit canibus eum quem benedixerat panem. Quem ut
uiderunt canes. subito non comparuerunt. Tunc petrus dixit ad neronem.
Ecce ostendi tibi scisse me quod cogitauit simon. non uerbis sed factis.
Nam quia angelos promiserat contra me esse uenturos. canes exhi-
buit. ut se ostenderet non diuinos angelos. sed caninos habere. Tunc
nero ad symonem dixit. Quid est symon. Puto uicti sumus. Simon
dixit. Hic et in iudea et in tota palestina et cesarea ista mihi fecit. et se-
pe mecum certando didicit. quia hoc erat ei contrarium. Modo ergo ut
euaderet didicit. Nam cogitaciones hominum nemo nouit nisi deus solus.
Petrus ad simonem dixit. Certe te deum esse mentiris. Quare ergo non
manifestas cogitaciones singulorum. Tunc conuersus nero ad paulum sic
ait. Tu quare nichil dicis paule. Paulus respondit. Hoc scias ce-
sar. quia si dimiseris istum magum tanta agere. magnum malum
patrie tue accrescet. Regnum enim tuum. de statu suo cittet. Nero
symoni dixit. Quid dicis tu simon. Symon dixit. Ego nisi me
aperte demonstrauero deum esse. nemo mihi uenerationem debitam
exhibebit. Nero dixit. Et quid modo moraris. et non ostendis te deum
esse. ut isti puniantur. Simon dixit. Iube mihi turrim altam fabrica-
ri ex lignis et ascendam super eam. et uocabo angelos meos et precipiam
eis ut cunctis uidentibus in celum perferant me ad patrem meum.

Hoc ubi facere eum non potuerint. probabit eos homines esse inperi-
tos. Nero autem dixit petro. Audisti petre. quid symon dixit.
Ex hoc apparebit. quantam uirtutem habeat ipse uel deus tuus.
Petrus dixit. Optime imperator. si uelles poteras intelligere
eum. quia demonio plenus est. Nero dixit. Quia mihi uer-
borum ambages facitis. crastinus dies uos probabit. Symon
dixit. Credis bone imperator. quia magus sim. cum mortuus
fuerim et resurrexerim. Egerat enim perfidus symon prestigio
suo. ut diceret neroni. Iube me decollari in obscuro et
ibi dimitti occisum. et si non tercia die resurrexero. scias me
magum fuisse. Si autem resurrexero. scias me esse filium dei.
Et cum hoc fieri iussisset nero. in obscuro egit arte magica
ut aries decollaretur. Qui aries tam diu uisus est. quam diu
decollaretur. Decollatus autem in obscuro loco. cum seruitor fuis-
set qui eum decollauerat. et caput eius protulisset ad lumen. inue-
nit caput berbecinum. sed nichil uoluit regi dicere ne se ipsum de-
tegeret. qui iussus fuerat hoc in absconditum perpetrare. Hoc ergo
dicebat simon se die tercio resurrexisse. quia caput et mem-
bra berbecis tulerat. Sanguis uero ibidem congelauerat. Nam ter-
cia die se ostendit neroni et dixit. Fac sanguinem meum qui
fusus est tergi. quia ecce qui decollatus fueram sicut dixeram die
tercia surrexi. Cum uero dixisset nero crastinus dies uos probabit.
conuersus ad paulum dixit. Tu paule quare nichil loqueris.
Aut quis te docuit aut quem magistrum habuisti aut qualiter
in ciuitatibus docuisti. aut quales extiterunt per tuam doctrinam.
Puto enim nullam te habere sapientiam. nec uirtutem posse perficere
aliquam. Paulus respondit. Putas me contra hominem perditum
et desperatum magum maleficum. qui animam suam morti destinauit
cuius interitus et perdicio cito adueniet debere loqui. qui fingit
se esse quod non est. et arte magica hominibus ad perdicionem illudit.
Huius tu uerba si uolueris audire uel fouere eum. perdes animam
tuam et imperium tuum. Hic enim homo pessimus est. et sicut egipcii
magi iambres et mambres qui pharaonem et exercitum eius inde-
runt in errorem quousque dimergerentur in mari. sic et hic per patrem
suum diabolum peritiam hominibus persuadet et multa facit mala per
nigromantiam et cetera mala si qua sunt apud homines. et sic multos
incautos seducit ad temptaciones imperii tui. Ego autem uerbum dia-
boli quod per hunc hominem diffundi uideo. gemitibus cordis mei ago
cum spiritu sancto ut cito possit ostendi. Nam quantum se exaltare
putat ad celos. tantum dimergetur in inferioribus. ubi est fletus
et stridor dentium. De doctrina autem magistri de qua me inter-
rogasti. non eam capiunt nisi qui fidem mundis pectoribus adhibue-
rint. Nam quecumque sunt pacis et karitatis ea docui. per circuitum
et ab iherosolimis usque in illiricum repleui uerbo pacis. quo
docui ut homines se inuicem diligant. docui ut inuicem honore
preueniant. Docui sublimes et diuites non se extollere. nec
sperare in incerto diuitiarum suarum. sed in deo ponere spem
suam. Docui mediocres uictu et uestimento contentos
esse. docui pauperes in sua egestate gaudere. Docui pa-
tres docere filios suos disciplinam timoris dei. docui possi-
dentes reddere tributum cum sollicitudine. docui negociato-
res reddere uectigalia ministris rei publice. Docui uxores
diligere uiros suos et timere eos quasi dominos. docui uiros
fidem seruare coniugibus sicut ille sibi seruari pudorem omni-
modis uoluerit. Quod enim punit maritus in uxore adulteram.
hoc punit uxor in marito adultero ipse conditor rerum
deus. Docui dominos ut mitius cum seruis suis agant. docui
seruos ut fideliter et quasi deo ita seruiant dominis suis. Do-
cui ecclesias credentium. unum et omnipotentem inuisibilem
colere deum. Hec autem mihi doctrina non ab hominibus neque per homi-
nem aliquem data est. sed per ihesum xpistum et patrem glorie

qui mihi de celo loquutus est. et dum me mitteret dixit mihi. Ego ero inter spe inter omnibus credentibus in me. et omnia quecumque dixeris aut feceris ego iustificabo. Nero his auditis obstupuit. Et conversus ad petrum dixit. Tu quid dicis? Et petrus ait. Omnia que locutus est paulus vera sunt. Nam multi anni sunt ex quo accepi litteras ab episcopis nostris qui sunt in universo orbe romano. pene omnium civitatum scripserunt mihi de factis et dictis eius. Nam cum persecutor esset legis christi. vox eum de celo vocavit et docuit veritatem. quia non erat per invidiam inimicus fidei nostre. sed per ignorantiam. Fuerunt enim ante nos pseudo christi sicut est symon et pseudo apostoli fuerunt. et pseudo prophete. qui contra sacros apices venientes evacuare studuerunt veritatem. et contra hos necesse erat agere hunc virum qui ab infantia sua nichil aliud studium gesserat nisi divine legis scrutare misteria. in quibus hoc didicerat ut defensor veritatis et persecutor existeret falsitatis. Quia ergo persecutio eius non ex mulcatione fiebat. sed ex defensione legis. ipsa veritas eum de celo alloquuta est dicens. Ego sum veritas quam defendis. Cessa me persequi. quia ego ipsa sum pro qua videris dimicare. contra inimicos veritatis. Ergo cum cognovisset ita esse deseruit quod defendebat. et cepit defendere hanc quam persequebatur semitam christi. qui est via pure ambulantibus. nichil fallentibus et vita credentibus. sempiternam. Symon dixit. Bone imperator intellige conspirationem horum duorum adversum me. Ego sum veritas et isti adversum me rabiunt. Petrus dixit. Nulla veritas inter est. sed ex solo mendacio ista dicis et facis. Nero dixit. Paule quid dicis? Paulus dixit. Que a petro audisti. hoc a me dictum crede. Unum enim sentimus. quia unum habemus christum dominum. Symon dixit. Putas me imperator cum his debere disputacionem habere. qui adversum me consensum fecerunt? Et conversus ad apostolos dixit. Hic nichil vobis possum facere. veniemus ubi vos me oportet iudicare. Paulus dixit. Bone imperator. vides quales nobis minas ostendit? Petrus dixit. Cur non iudicas hominem vani et alieni capitis se manifestare non posse? Symon dixit. Ego vobis parco. quousque ostendam virtutem meam. Paulus dixit. Quasi tu hinc exiturus sis sanus. Petrus dixit. Nisi viderit simon virtutem domini ihesu christi. non se credit christum non esse. Symon dixit. Sacratissime imperator. noli istis credere. quia hii sunt qui circumciduntur et circumcidunt. Paulus dixit. Si mala est circumcisio. tu quare circumcisus es? Nero dixit. Ergo et simon circumcisus est? Petrus dixit. Nec aliter potuit decipere animas. nisi se iudeum simularet. et legem domini docere ostenderet. Nero dixit. Tu symon ut video zelo duceris. et ideo istos persequeris. Est enim zelus inter te et christum eorum. et vereor ne ab his convincaris et malis magnis consumptus esse videaris. Symon dixit. Seduceris imperator. Nero dixit. Quid est seduceris? Hoc quod in te video hoc dico. cerno te adversarium petri et pauli. et magistri eorum. Symon dixit. Paulus christi magister non fuit. Paulus dixit. Qui petrum presens docuit. ipse me per revelationem instruxit. Nam quod nos accusas circumcisos. dicat quare circumcisus sit. Symon dixit. Quare me hoc interrogatis? Paulus dixit. Est ratio. ut te interrogemus. Nero dixit. Cur vereris respondere illis? Symon dixit. Ideo quia a deo precepta est circumcisio illo tempore quo ego eam suscepi. Paulus dixit. Audis bone imperator quod dicit simon? Ergo si bona est circumcisio. quare tu circumcisos tradidisti et coegisti precipitanter occidi? Nero dixit. Sed nec de vobis adhuc bene sentio. Petrus et paulus dixerunt. Utrum de nobis sentias ut bene vel male. non ad rem pertinet. nobis autem necesse est ut quod promisit magister faciat. Nero dixit. Quid si ego noluero? Petrus dixit. Non quod tu volueris. sed quod nobis ille pollicitus est. Symon dixit. Bone imperator. homines hii circumvenerunt clementiam tuam. et obligaverunt te. Nero dixit.

Sed nec tu me de te confirmasti. Symon dixit. Quamvis rebus bonis et signis a me tibi demonstratis. miror quod adhuc dubitare videris. Nero dixit. Ego nec dubito nec cuiquam vestrum consentio. sed magis quod interrogo responde mihi. Symon dixit. Nichil tamen respondebo tibi. Nero dixit. Ideo dicis. quia mentiris. Et si non ego nichil tibi facere possum. deus qui potens est faciat. Symon dixit. Iam tibi responsurus non sum. Nero dixit. Nec ego te computo aliquid esse. Ut enim sentio. superatus es in omnibus. Sed quid plura? Tota vestra inconstabilitatem vestrum animum ostendistis. et ita dubium in omnibus fecistis ut non inveniam cui credam. Petrus dixit. Ego unum deum esse patrem in christo salvatorem. cum spiritu sancto creatorem omnium rerum predico. qui fecit celum et terram. mare et omnia que in eis sunt. qui verus rex est. et regni eius non erit finis. Nero dixit. Quis est rex dominus? Paulus dixit. Salvator omnium gentium. Symon dixit. Ego sum quem tu dicis. Et scias petre et paule. non vobis continget quod cupitis ut martirio vos dignem. Apostoli dixerunt. Numquam tibi bene sit symon mage et amaritudinis plene. Symon dixit. Audi cesar nero. Ut scias istos falsos esse. et me de celis missum. crastino die ad celos vado. ut hos mihi credentes beatos faciam. istos autem qui negare ausi sunt iram meam ostendam. Apostoli dixerunt. Nos olim deus vocavit ad suam gloriam. tu autem a diabolo vocatus es. et ad tormenta festinas. Symon dixit. Cesar audi me. Istos insanos a te separa. ut dum venero ad patrem meum in celis possim tibi esse propitius. Nero dixit. Et unde hoc probamus quod in celum vadas? Symon dixit. Iube turrim excelsam fieri ex lignis et trabibus magnis. ut ascendam in illam. et cum in eam ascendero angeli mei in aere veniant. non enim in terra inter peccatores advenire possunt. Nero dixit. Volo videre si imples que dicis. Tunc nero precepit in campo martio turrim excelsam fieri. et precepit ut omnes populi et omnes dignitates ad istud spectaculum convenirent. Altera namque die omni hoc conventu. iussit nero petrum et paulum ad hoc spectaculum presentari. Quibus sic ait. Modo habebit veritas apparere. Apostoli dixerunt. Non eum nos detegimus. sed dominus noster ihesus christus filius dei. quem se hic ipsum mentitur esse. Et conversus paulus ad petrum dixit. Meum est genibus positis deum exorare. tuum est impetrare si quid videris eum conari. quia tu prior electus es a domino. Et positis genibus orabat paulus. petrus autem intuens symonem dixit. Incipe quod cepisti. Appropinquabit autem et tua deceptio. et nostra vocatio. Video enim christum me vocantem et paulum. Nero dixit. Et quo ituri estis contra voluntatem meam? Petrus dixit. Quo nos accersit dominus noster ihesus christus. Nero dixit. Quis est dominus vester? Petrus dixit. Dominus ihesus christus. quem ego video nos vocantem. Nero dixit. Ergo et vos in celum ibitis? Petrus dixit. Quod ipsi placet qui vocat nos. Symon dixit. Ut scias imperator istos fallaces esse. mox ut in celum ascendero. mittam ad te angelos meos. et faciam te ad me venire. Nero dixit. Facque que dicis. Tunc ascendit symon in turrim. coram omni populo. extensis manibus coronatus lauro cepit volare. Nero ut hoc vidit. petro sic ait. Verax est homo iste symon. Cui petrus ait. Sine mora scies nos veraces esse christi discipulos. hunc autem non esse christum sed magum. Nero dixit. Adhuc vestra sententia perseveratis? Ecce videtis eum celum penetrare. Tunc petrus innuens paulo dixit. Paule erige caput et vide. Cumque paulus lacrimis plenus caput elevasset et vidisset magum volantem. petro sic ait. Petre quid cessas? Perfice quod cepisti. Iam enim nos vocat dominus noster. Hoc nero audiens. derisit eos et dixit. Iam isti videntur se victos. et delirant. Petrus respondit. Modo probabis nos non delirare. Paulus ait petro. Fac quod iam faciebas. Et aspiciens petrus contra symonem dixit. Adiuro vos angeli sathane qui eum in aera fertis. ad decipienda infidelium corda. per deum creatorem omnium et per ihesum christum quem tercia die a mortuis suscitavit. ut eum ex hac hora iam non feratis sed dimittatis. Et continuo dimissus cecidit in locum qui sacra via dicitur. et in quatuor partes fractus quatuor silices adunavit. qui sunt ad testimonium victorie apostolice usque in hodiernum diem. Tunc nero corpus magi iussit diligenter tribus diebus

custodiri, putans eum resurrecturum tercia die. Cui petrus dixit: Hic iam non resurget, quoniam vere mortuus est, et in eterna pena dampnatus. Cui nero dixit: Quis te permisit tale scelus facere? Petrus dixit: Si intelligas, multum est ei prestitum ut periret, ne tantas deo ad multiplicationem suppliciorum suorum inferret blasphemias. Nero dixit: Suspecto animo me esse fecistis, ideoque vos malo exemplo perdam. Petrus dixit: Non quod tu vis, sed quod permissum est nobis necesse est consummari. Nero dixit ad prefectum suum agrippam: Homines irreligiosos necesse est perdere male, et ideo carduis ferreis acceptis iube eos in naumachia consumi, ut omnes huiusmodi secte homines male tractentur. Agrippa prefectus dixit: Non congruenti exemplo iubes eos puniri. Nero dixit: Quare? Prefectus respondit: Quoniam paulus innocens videtur, petrus autem homicidii reus est et insuper irreligiosus. Nero dixit: Ergo quo exemplo perdendi sunt? Prefectus respondit: Ut mihi videtur, iustum est paulo irreligioso caput amputari, petro autem eo quod insuper homicidium perpetravit, iube eum in cruce levari. Nero dixit: Optime iudicasti. Et dato precepto ut apostoli comprehenderentur, beatus petrus rogabatur ab omnibus ut se se alio loco conservet. At ille resistebat dicens nequaquam esse facturum ut tanquam metu mortis territus fugeret, quippe cum sciret sibi et omnibus per passionem Christi mori in immortalitatis gloriam pervenire. Cumque hec talia petrus obtegeret, plebs lacrimans ne se relinqueret, ne imminentes procellas christianorum despiceret precabatur. Tandem lacrimis victus populorum ac fletibus adquievit, promisitque urbe egressurum.

Proxima igitur nocte salutatis fratribus celebrataque oratione proficisci ei solus cepit. Ubi ventum est ad portam, vidit sibi Christum occurrere. Et adorans eum ait: Domine quo vadis? Cui dominus: Venio inquit romam iterum crucifigi. Intellexit petrus de sua passione hoc dictum, in quo Christus passurus videretur, quem pati constat in singulis, non dolore corporis, sed misericordie contemplatione et pietatis affectu. Itaque reversus intra urbem romam, cum gaudio narrabat fratribus quod ei obvius fuisset dominus ihesus, et declarasset ei quod in ipso iterum esset crucifigendus. Quibus cum manifestasset passionem suam, fletum omnes et ululatum emiserunt. Dolebant enim omnes et lacrimis profluebant dicentes: Considera oves tuas, pastor bone, considera quoniam fides infirmiorum tuo sermone roborari expectat, considera corda titubantia que per te stabilienda sunt. Quibus petrus ait: Facile est domino ut servorum suorum corda corroboret. Quos enim ipse plantavit faciat adolescere, faciat et hoc et vos alios plantare possitis. Ego autem quasi servus necesse est ut domini sequar voluntatem. Si enim pati me dignatur, exultabo et letabor in misericordia eius. Cumque hiis igitur verbis fratrum animos consolaretur, illi tamen lacrimas non possent tenere, supervenerunt quatuor apparitores, qui eum comprehendentes statuerunt agrippe prefecto urbis. Cui ait: Multa tibi est fiducia in plebibus quam circuimus, atque in feminis que a thoro matronali discedunt. Ausus es etiam in deorum iniuriam nescio quem Christum inducere, et contra ritum romanum et contra devotionem sancte urbis nescio que inepta et vana docere. Tunc facta est facies apostoli sicut sol splendida, et aperiens os suum ait ad eum: Video quo tendas, dux libidinum, amator pollutionum, atrocitatis inventor, innocentium persecutor, deceptorum fautor, fallacie conditor, habitaculum sathane. Ignoras tu gloriam in qua michi gloriosum, et ideo dicis quod in viris et mulieribus nichil sit fiducia. Et ait ad eum agrippa prefectus: In quo tu gloriaris quia ignoro facito me nosse. Et ait ad eum petrus: Nulla est michi gloria nisi crux domini mei ihesu Christi, cuius ego servus sum. Et ait ad eum agrippa: Vis igitur ut sicut dominus tuus crucifixus est ita crucifigaris? Et ait ad eum petrus: Non sum dignus recta cruce mundum testem facere passionis mee, sed per que vis supplicia opto et desidero eius sequi vestigia passionis. Tunc prefectus morbum sue incontinentie sue pretendens, sub fictionis accusatione crucifigi apostolum iussit. Ingens subito concursus est factus diverse etatis utriusque sexus. Convenerunt divites, pauperes, vidue, pupilli, inopes ac potentes, qui summa voce clamabant: Ut quid occiditur petrus? Quis admisit criminis? Quid lesit urbem? Innocentem dampnare nefas est. Non timet ne talis ac tanti viri necem deus vindicet, et nos omnes perire precipiat. Et ceperunt in agrippam populi sevire. Tunc petrus restitit modicum, et omnem plebem ad silencium provocans ait: Si caritas vestra nunc vera est et viscera integra in me pietatis ostenditis, nolite me revocare ad dominum euntem, nolite impedire properantem ad dominum. Estote igitur quieti, gaudentes leti, ut hostiam meam cum claritate deo offeram. Hilarem enim datorem diligit deus. Et hiis dictis mox sedata est sedicio, non quod non possent populi prefectum ipsum evertere, sed timebant apostolum contristare. Pervenit autem populus in fine ad locum qui appellatur naumachie iuxta obeliscum neronis in monte. Illic crux ei posita est. Et respiciens flentem populum et volentem sedicionem incitare, ait ad eos voce summa: Nolite obsecro vos oblationem meam impedire, nolite adversus agrippam sevire. Iste enim minister est operationis aliene. Nam dampnationis mee diabolus auctor est, quia dolet vasa contumelie per me sibi esse sublata et facta esse diversorum continentie templa Christi, domicilia honoris et gratie. Itaque fratres mei et filii obedientes estote, quia per revelationem domini ihesu Christi proditum michi est quod ita esset venturum. Non igitur est discipulus super magistrum, nec servus super dominum suum. Festino itaque ut carne iam exutus assigner domino. Hec igitur tempus est in quo et meam offeram hostiam. Mementote signa et prodigia que Christo operante et me ministrante vidistis. Ideo enim plurimorum infirmitates curate sunt ut omnium hominum salventur, ideo mortua corpora suscitata sunt ut mortue anime reviviscerent. Ait autem ad ministros carnificum: Quid est quod tardatis? Quid adhuc apparitores ad crucem tenetis? Implete quod vobis iussum est. Reddite carnem mortalem et spiritum ad herebo deo. Rogavit sane ut inversis pedibus crucifigeretur. Quod ut factum est, cepit de cruce flentem populum alloqui et consolari eos et dicere: Grande et profundum est misterium crucis, et stabile et inseparabile vinculum caritatis. Per crucem ad se traxit omnia deus. Hoc est lignum vite, quo destructum est imperium mortis. Hoc mihi tu aperuisti domine, aperi et eorum omnium oculos ut videant consolationem vite eterne. Et hiis dictis aperuit deus oculos eorum qui lugebant et lacrimas fundebant in passione eius, et viderunt angelos stantes cum coronis de floribus rosis et liliis, et in virtute crucis erectum petrum stantem et librum a Christo accipientem, et ea verba que loquebatur inde legentem. Quod videntes ita gaudere ceperunt in domino et letari, ut illi ipsi incredulos et carnifices videntes eo videre et letari, quos postea tristes viderant et flentes evanescerent. Videns autem petrus quod demonstrata esset eius gloria multis flentibus, gratias agebat domino ihesu Christo dicens: Digne tu solus exaltato in vertice crucifixus es, qui totum mundum a peccato redemisti. Te imitari etiam in passione optavi, sed rectus crucifigi non usurpavi, quia ex adam nos homines nati sumus; tu vero ex deo deus et lux vera de vero lumine existi. Tu semper erectus, tu excelsus, tu altus; nos secundum carnis originem primi hominis filii sumus, qui principium sui dimersit in terram, cuius lapsum significat species generationis humane. Sic enim nascimur ut proni in terram videamur fundi, ut quod ad dexteram est hoc ad sinistram fit et quod ad sinistram hoc ad dexteram fit, eo quod vite mutata conditio est. Hoc enim putat mundus iste dextrum quod sinistrum est, in quo nos sicut in [illegible] invenisti ac perituros tua sancta predicatione docuisti. Ait itaque de cruce: Gratias ago tibi domine ihesu Christe non solum corde, non solum voce, sed et spiritu quo te diligo, quo alloquor te, quo interpello te, quo te teneo, quo te intelligo. Tu michi omnia es, totum quod est tu michi totum, et nichil aliud nisi tu solus. Tu es omnia, in te sumus, in te vivimus, in te movemur, et ideo te ut parentem, ut fratrem, ut omnia habere debemus, et tu nobis des illa que promisisti, que nec oculus vidit nec auris audivit nec in cor hominis ascendit, que preparasti hiis qui diligunt te.

Hec custodi servulis tuis, hec tribue atque largire, quia tu es bonus et verus dei filius, cui gloria cum patre et spiritu sancto nunc et in eterna permanens secula seculorum. Statimque ut plebs omnis respondit amen, petrus reddidit spiritum. Statim apparuerunt viri sancti quos numquam homo viderat ante nec postea videre potuit. Dicebant se propter ipsum de Iherosolimis advenisse. Et ipsi una cum Marcello viro illustri qui crediderat et relinquens Symonem petrum secutus erat, abstulerunt corpus eius et posuerunt sub therebinthum iuxta naumachiam in locum qui appellatur Vaticanus. Ipsi autem viri qui se de Iherosolimis dixerunt advenisse, dicebant ad omnem populum: Gaudete et exultate quia patronos magnos meruistis habere et amicos domini nostri Ihesu Christi. Sciatis autem hunc Neronem regem pessimum post necem apostolorum regnum tenere non posse.

Passio sancti Pauli apostoli.

Eodem die dixit Nero cesar ad beatum paulum: O homo magni regis servus, mihi autem vinctus, quid tibi visum est introire latenter in regnum meum et mihi subtrahere? Illi autem colligere milites de meo milicie principatu. Paulus vero repletus spiritu sancto constanter in aures omnium qui poterant audire dixit ad cesarem: Nero, non solum de tuo angulo colligimus milites, sed etiam de toto orbe terrarum. Hoc enim preceptum est mihi ut neminem ex omni gente militare volentem eterno regi meo repellam. Potens est enim omnium dominus, cunctis larga manu secundum cuiusque meritum bona ditissima dispensare. Si enim et tibi visum fuerit in illum credere et ei fideliter obedire, non te penitebit. Ceterum noli putare quia divitie huius seculi splendor aut gloria salvare te debeant, et si subiectus illi fueris in perpetuum salvus eris. Cum enim venerit iudicare vivos et mortuos, devastabit figuram mundi huius per ignem, et ante mundi constitutionem parata et a seculis occulta militibus suis donativa que numquam deficient et que omnem excludent indigentiam largietur. Hec audiens Nero et ira succensus quia mundi figuram per ignem paulus dixit resolvendam, iussit omnes christi milites igne cremari, paulum autem senatus consulto tanquam maiestatis reum capite secundum romanas leges truncari. Tradidit quoque illum Longino et Megisto prefectis atque Cesto centurioni ut illum extra urbem ducentes et populo spectaculum de eius occisione prebentes decollari preciperent. Quibus paulus sine intermissione verbum predicabat salutis. Ministros etiam et apparitores per omnem civitatem circa regionem cum velocitate Nero diaboli exagitatus operatione direxit, qui summa diligentia perscrutarentur latitantes et manifestos simul interficerent christianos. Unde multiplex est occisa turba christianorum, ut populus romanus palatium virtute irrumperet et seditionem contra cesarem excitare moliens proclamaret: Pone modum cesar iniustissime ultioni, tempera furorem irrationabilem. Sufficiat de iure quod crudelitatis metas transcendit. Fratres sunt homines quos perdis, romanum tuentes imperium. Auferes cesar romanam virtutem que multorum tantorum frequentia terribilis cunctis gentibus existebat. Tunc Nero clamores populi expavescens aliud edictum proposuit, ut nemo auderet contingere christianos nec quicquam eis inferre molestie, donec relatio plenissime cognitionis ex relatione eius qui referret ad cesarem. Quapropter paulus iterum oblatus est eius obtutibus. Nero autem ut eum vidit vehementissime exclamavit dicens: Tollite tollite maleficum, decollate impostorem, nolite sinere vivere carminatorem. Perdite sensuum alienatorem, auferte de superficie terre mentium immutatorem. Ad quem paulus ait: Nero tempore modico patiar ego, sed vivam in perpetuum deo meo et regi eterno domino Ihesu christo qui venturus est iudicare vivos et mortuos in conflagratione ignis. Nero dixit Longino, Megisto et Cesto: Auferte celerius ab illo caput, et sic sibi de vita perpetua blandiatur. Sentiatque me regem in utrumque qui eum vivum et occidendo devici. Paulus vero ait: Ut scias Nero me post decollationem meo regi in aeterno continualiter vivere, te autem iterum qui me putas te vincere, cum mihi abscisum fuerit caput vivus tibi apparebo, et cognoscere poteris quia mors et vita famulantur domino meo

Ihesu christo, cuius est omne regnum, et cui voluerit dabit illud, et omnis victoria est illius et quem vult vincere facit magnifice triumphare. Et ipse solus est victor noster. Et his dictis ductus est paulus ad supplicium. Cum autem ducerent, Longinus, Megistus ac Cestus dixerunt ad illum: Dic nobis paule, ubi est rex ille et ubi apparuit vobis et qualiter cognovistis eum, et quid vobis contulit aut confert boni, ut sic artissime eum diligatis vos christiani, quatenus nullo pacto religioni vestre velitis commodare assensum, ut vivatis ac bonis huius vite fruamini, sed potius omni delectamento iocunditatis pro illo mori variis tormentis ducatis. Magnus enim nobis videtur error iocunditatem odisse ac vitam et toto desiderio penas amplecti et mortem. Paulus vero ait: O viri condam atque sensu bono vigentes, relinquite tenebras ignorantie et erroris quarum caligine obnubilatur intelligentia vestre nobilitatis, ne verum quod in vobis latet videre possitis, et convertite mentis oculos ad eternam et veram lucem ut valeatis prius vos ipsos cognoscere et sic ad cognitionem regis illius cum leticia pervenire, atque ab igne universo orbi superventuro salvi ille sic permanere. Non enim sicut vos putatis alicui regi terrenorum militamus, sed deo vivo regi celorum et omnium seculorum, qui propter iniquitates que fiunt in hoc mundo veniet iudex et iudicabit seculum per ignem. Felix autem erit homo qui crediderit in eum, habebit enim vitam eternam et vivet in omnia secula, et infelicissimus ille quo non est infelicior ullus qui contempnens divitias bonitatis et longanimitatis ipsius non convertitur ad eum. Nam peribit in eternum. Propter hoc namque de celo in terram descendit qui celum et terram fecit, et ad hoc factus est homo qui fecit hominem, ut homo qui hactenus ab iniquitate sua relinquens vana et simulachra muta que nefandissime satis pro deo colit, serviat ei qui fecit illum et adoret eum quem tremunt angeli et omnes celorum potestates adorant. Quapropter viri sapientes apud se prudentia vestra diiudicet quis fecit mundum, quem sine facto re non perdit. Perpendite quis hominem fecit, quia ut divina testantur oracula non ipse fecit se. Attendite quia simulachra vana non sunt dii, sed hominum factura, et demonia in eisdem facturis latentia. Que licet in hoc concordare videantur quia unanimiter patrocinium humani generis cupiunt, sibi tamen invicem modis diversissime dissident. Non enim est pax impiis dicit dominus. Incauta namque est illud, cur homines festinent perdere et sibi socios in penis habere, quia sciunt in celestem habitacionem homines ascensuros per dei gratiam unde ipsi superbi ceciderunt per suam superbiam. Itaque urbanum sensum cognoscite quia dignitas nominis per plures nequaquam dividitur. Quoniam unus deus a quo omnia et unus dominus Ihesus christus per quem sunt omnia et unus spiritus sanctus in quo constituit universa, cui fideliter fidelia obtemperant omnia. Et non est scissura in divinitate quia caret pluralitate. Attendite cives romani unde discordia nata sit, et qua ratione accrescens sic longe lateque miserabiliter adoleverit et cunctam multiplicia non numina sed miserabilia emerserunt deorum portenta, videlicet quia multi ceperunt velle fieri principes et tiranni et dominatores non vitiorum sed hominum sue nature consortium. Unde ignorantie tempestate demersi et barathro elationis sue deiecti unusquisque potestati sue, dum mutavit aut statuit, unde et dicitur quia primus in orbe timor creavit deos. Ad tantam enim miseri homines pervenerunt dementiam ut sic miserrimos homines sibi deos constituerent, quibus fieri similes ut mortem pessimam devitarent. Magis et quidam eorum qui non prebuerunt deo habere innocentiam, tradiderunt se in voluntates suas ut exercerent illorum opera que leges romane puniunt cum execratione, et impletum est in illis quod predictum est in ewangeliis sanctissimis: Similes illis fiant qui faciunt ea. Fecerunt enim sibi deos miseros, et facti sunt ipsi miseri, atque ad tantam se insaniam devolverunt ut truncum ligni dicant deum nostrum esse, et lapidi adiuvantes nos, stirpemque fabrefactum adorent, quem cum sunt assultis calefacti. Ad hec multe audientium turbe elevantes voces in planctum dixerunt: Erravimus, peccavimus, inique egimus. Doctor clarissime, miserere nostri, ut evitantes ac vertentes eternitatis odorem, miserere nostri ut evadere ... a laqueis peccatorum et possimus evadere ignem quo exuretur mundus. Tunc paulus ait: O viri fratres quorum cruciabitur infidelis et pessimus. Tunc paulus ait in fide. Nam ministri omnes dominus cor suo spiritu tetigit, statim universi in fide, et bene perseverantes in caritate salutis aderunt a quibus baptizabuntur et bene perseverantes in caritate

domini nostri ihesu christi. salui eritis in eternum. Longinus quoque et Megistus et cestus. secreti alloquentes apostolum dixerunt. Rogamus te domine fac nos ascribi in milicia regis eterni ut possimus uenturum ignem euadere et regni ipsius participes fieri et dimittemus te. ut pergas quo cumque decreueris pergere. erimus enim itineris comites et usque ad mortem parentes. Quibus paulus dixit. Fratres mei non sum profugus. sed miles legitimus regis mei. Scienti scitote quia morerer et non porro ad uitam et gloriam per hanc mortem peruenire. non solum facerem que rogatis. sed ego hoc a uobis deposcerem. Nec autem non in uacuum per multas passiones cucurri. nec sine causa patior. Iam restat mihi corona uictorie quam reddet mihi cui reddidi et de quo certus existo. quia ad illum uado et cum ipso ueniam in claritate sua et patris et sanctorum angelorum iudicare orbem terrarum. Propterea mortem istam contempno. et uitam peticionem ut absoluam non obaudiam neque faciam. Illi uero flentes dixerunt ei. Quid facturi sumus. Quomodo te punito uiuemus. et ad illum in quem nos credere persuades peruenire iam ultra ualebimus. Et cum hec inter se loquerentur et populus multas uoces in altum eueret. misit nero partemium quendam et feritam milites ut uiderent si iam paulus esset occisus. Qui aduenientes repperunt eum adhuc uiuentem. et turbas dulcissime loquentem. Quos paulus ad se uocans. dixit eis. Viri credite in dominum uiuum. qui et me et omnes qui in eum credunt a mortuis suscitabit. At illi respondentes dixerunt. Ad cesarem prius ibimus renunciantes eum perfectum fuit. pro quo missi sumus. et cum mortuus fueris et resurrexeris tunc credimus tuo regi. Tu autem explica moras quibus iussionem differs. et uade ad destinatum locum. ubi sententiam merito dictatam suscipias. Paulus quoque dixit eis. Commonitione mei in carne plus uos indigetis si credere uultis. quam ego qui ad uitam per mortem pergo. Sed iam pergamus exultantes in nomine domini nostri ihesu. Cumque ad locum pergerent passionis comitantibus turbis populorum innumeris uenit ad portam urbis romane. ubi habuit obuiam nobilissimam matronam nomine plautillam. apostolorum feruentissimam dilectricem. et religionis diuine cultricem. Que flens ei se cepit orationibus commendare. Ad quam paulus ait. Vale plautilla eterne salutis filia. Commoda mihi pannum quo caput tegis. et secede paululum in partem propter plebis impedimentum. me hic exspectans donec reuertar ad te. et restituam beneficium. Ligabo enim mihi oculos meos sudario et tue dilectionis amoris mei pro christi nomine pignus ad illum pergens relinquam. Que festinanter pannum porrexit. et ut apostolus iusserat obediuit. Insultabant autem ei partemius et feritas dicentes. Quid credis impostori et mago. Cur perdis pannum optimum. non tamen per eum in seculo lucratura. Paulus quoque dixit ad eam. Cara filia hic prestolare aduentum meum. et signa mortis mee in panniculo tuo afferam cum christo uicturus. Interea longinus megistus et cestus dum instarent obnixi pro salute sua inquirentes modum qualiter ad ueram uitam potuissent pertingere. audierunt a beato apostolo. Fratres et filii mei mox ut ego fuero decollatus et uos acceptis ministris interfectionis mee a loco in quo dominus me uocare dignabitur recesseritis. uiri fideles rapient et sepelient corpus meum. uos autem notate locum sepulchri mei et cras ualde diluculo illuc uenite. ibique inuenietis duos uiros orantes titum et lucam quibus dicetis. qua de causa uos misi. et illi uobis dabunt signum salutis in domino. Nolite itaque dubitare exequi quod uobis est imperatum. quia statim ut credentes sacro fonte fueritis intincti. et diuinorum ministeriorum uiuificatione sacrati. ab omnibus peccatorum contagiis et ab hoc etiam quod reueremini in me scelere perpetrato incunctanter purgati eritis. et super niuem dealbabimini. in sorte christi militum ascripti. et celestis regni efficiemini coheredes. Et his dictis peruenit ad passionis locum. Ubi ad orientem uersus est. extensis in celum manibus. dulcissime cum lacrimis orauit hebraice et gratias egit deo. Cumque patrio sermone consummasset orationem. ualedicens fratribus benedixit eos. et ligans

sibi de plautille mafora oculos. utroque genu flexit et collum tetendit. Speculator uero brachium in altum eleuans cum uirtute percussit. et caput eius abscidit. Ad postquam a corpore precisum fuit. nomen domini ihesu christi hebraice clara uoce personuit. Statimque de corpore eius unda lactis in uestimenta militis exiliuit. et post eam sanguis effluxit. Stola uero qua sibi ligauerat oculos. cum eam quidam uellet rapere. non comparuit. Tanta etiam lucis immensitas et odoris suauitas in momento illius decollationis celitus ibi emicuit. ut mortalium oculi splendorem illum sufferre et humana lingua odorem narrare nequirent. Uidentes autem omnes qui aderant gratiam dei in apostolo. admirati sunt ualde. laudantes et confitentes in multam horam dominum ihesum christum eternum et inuictum regem. quem predicauerat magnificus doctor et magister gentium. Reuertentes uero qui missi fuerant accelerare interfectionem eius. uenerunt ad portam ciuitatis. ubi inuenerunt plautillam laudantem et glorificantem dominum in omnibus que audiuit et uidit per eius sanctum apostolum. Et interrogauerunt eam cum irrisione cur caput suum non operiret de mafora quam prestiterat suo paulo. Que accensa calore fidei. cum magnanimitate respondit. O uani et miseri qui credere nescitis que oculis uidetis et manibus attrectatis. Uere habeo eundem quem illi porrexeram pannum. de infusione gloriosi sanguinis preciosum. Nam de celo ueniens cum innumerabilium candidatorum caterua comitatus. illum mihi reuersus retulit. et impendens gratiam pro benignitate in eum habita dixit. Tu mihi plautilla in terris obsequium prestitisti. ego te quanto citius ad celestia regna pergentem deuotissime obsequar. In proximo namque pro te reuertar. et tibi regis inuicti gloriam demonstrabo. Et extrahens plautilla pannum a sinu roseo perfusum sanguine. illis ostendit. Qui nimio terrore correpti gressu concito perrexerunt ad cesarem. que uiderant et audierant nuntiantes. At ille cum audisset miratus est et horrifice et ingenti stupore attonitus cepit de his que nuntiata sunt ei cum philosophis et amicis atque ministris rei publice seu et cum his quos habere poterat ex senatu conferre. atque confabulationis sermonem cum timore et confusione sensus habere. Dum enim hec inter se mirarentur et secum quererent. uenit paulus circa horam nonam ianuis clausis. stetitque ante cesarem et ait. Cesar ecce ego paulus regis eterni et inuicti miles. uel nunc crede quia non sum mortuus. sed uiuo deo. Tibi autem miser non post multum tempus incessabilia imminent mala. et supplicium maximum atque eternus restat interitus. pro eo quod inter cetera flagitia pessima multum sanguinem iustorum effudisti iniuste. Et hec dicens repente disparuit. Nero si quidem his auditis. ultra quam dici possit timore perculsus et uelut amens factus. ignorabat quid agere potuisset. Suadentibus uero amicis iussit patroclum ac barnabam. et eos qui uincti erant cum illis solui. atque quo uellent abire. Longinus denique megistus et cestus sicut eis constituerat paulus. primo mane uenientes ad sepulchrum eius. uiderunt duos uiros orantes et in medio eorum stantem paulum. Qui pertimescentes miraculum admirabile horruerunt. et reueriti sunt accedere propius. Titus autem et lucas mente aberrati orationis uersi uidentes perfectos atque centurionem qui ministri fuerant necis pauli ad se properantes humano timore sunt correpti in fugam uersi sunt. At paulus euanuit ex oculis. Illi uero post eos clamauerunt dicentes. Non ut suspicamini beati dei homines ideo uenimus ut uos persequamur ad mortem. sed ut nos credentes per aquam baptismatis ad uitam transferatis eternam. Sic nobis uerus doctor paulus promisit. quem ante modicum in medio uestri stantem et orantem inspeximus. Hec namque audientes ab eis titus et lucas steterunt cum multa leticia et gaudio spiritali imponentes eis mox manus. et dantes signaculum sanctificationis perpetue sicque cum ieiunio usque ad uesperam permanente baptizati sunt in nomine domini nostri ihesu christi. Accidit quoque post hec ut nero odium exercitus sui et populi romani incurreret. ita ut statuerent

quo publice cathomis uideret. quo usque ut erat meritus expiraret. Cumque peruenisset ad hoc consilium. irruit in eum timor et metus intolerabilis. et ita fugit ut ulterius non appareret. Extiterunt autem quidam qui dicerent. quia illius dum erraret fugiens et frigore nimio et fame angustiasset. etiam a lupis deuoratum. Horum autem apostolorum corpora dum greci furari uoluissent ad orientem transferenda. factus est terre motus magnus. et occurrens populus romanus comprehendit eos in loco qui dicitur catacumbas uia appia miliario tercio. et ibi custodita sunt corpora anno uno et mensibus vii. quo usque fabricarentur loca in quibus uero deferrentur cum gloria ymnorum. Posita sunt autem membra sanctissimi petri in uaticano naumachie. pauli uero in uia ostiensi miliario secundo. ubi prestantur beneficia orationum in secula seculorum. Amen. Ego Marcellus discipulus domini petri apostoli. que uidi scripsi.

Explicit passio sanctorum apostolorum Petri et Pauli. Incipit prologus.

Licet plurima de apostolicis signis sacra euangeliorum ut illa que ab ipsis actibus nomen accepit narret historia. tamen nobis uisum est ut retractatis exemplaribus ac uoluminibus de uirtutibusque uirtutibus quantum inuenire possumus. libros singulos conscribamus. et cuicumque delectatio fuerit inquirendi. quid ille uel ille proprium gessit apostolus. singillatim inueniat singulis. Illud etiam placuit. ut his uirtutibus passionum historie connectantur. Iam de multis apostolis nichil ad nos aliud preter ipsarum passionum monimenta peruenerunt. Quod nos pro magno complectimur. scientes scriptum. nimis honorati sunt amici tui deus. Illorum uerum magnis in mundo extiterint signis. ut non nequaquam est a nobis discutiendum. sed tantummodo fideliter confitendum. quia in eis et per eos omnia bona operatur dominus ihesus christus qui in eis per bonam uoluntatem et cordis puritatem inhabitat. quem admodum per prophetam pronuntiat. Ego inhabitabo in eis et inambulabo in illis. et ero illorum dominus. Ergo in nomine ihesu christi cum adiutorio spiritus sancti. ab ipso principe apostolorum petro sumamus exordium. explicit

LANDES- UND STADT- BIBLIOTHEK DÜSSELDORF